Федеріко Гарсія Лорка
Шість поезій по-галісійськи

Перекладач: Микола Лукаш
Джерело: З книги: Від Бокаччо до Аполлінера/Перекладі/ К.:Дніпро,1990

МАДРИГАЛЬ МІСТОВИ САНТ-ЯГО

Дощ іде в Сант-Яго,
любко моя, глянь...
Сонце білов камелієв
ледви мріє з-поза хмар.

Дощ іде в Сант-Яго
темненької ночи.
Сон-цвіт сріблом волохатим
голий місяць оторочив.

Плюща плюскає по площі,
плаче камінь, плаче шкло.
Млавий попіл твого моря
млявим вітром розмело.

Млавий попіл твого моря,
Сант-Яго, а сонця ніт.
Лем вода прадавніх ранків
в моїм серці, знай, бринит.

СПІВАНКА ПРО БОГОРОДИЧКУ-МОРЕХОДОЧКУ

Гой ти храме, славний храме
Богородички малої,
що їздит човнами!

Богородичка малая,
в ней коруна срібляная.
Штири воли, як соколи,
везут єї дунаями.

Несут шкляні голубойки
в сині гори дощі-хмари,
а мерлеці й умерлиці
долом сунут, гей тумани.

Чиста Діво, ти корівкам
ласки в очі влий рахманні,
заквітчай пресвітлі ризи
похоронними квітками.

Над Галісієв у небі
вже світає зоря рання.
Чиста Діва плине в море —
там же єї дому брама.

Гой ти храме, славний храме
Богородички малої,
що їздит човнами!

ДУМКА ПРО МАЛОГО КРАМАРЧУКА

В Буенос-Айресі є гайда
понад водами Ла-Плати,
на ній грає сівер-вітер
одвологлими устами.
Бідний Рамон де Сісмунді!
На вулиці Есмеральди
він занидів і зачеврів
серед тих нікчемних крамів.

По вулицях безконечних
галісійці походжали,
вимрівали диво-поле
між неміряних пампасів.
Бідний Рамон де Сісмунді
вчув у фалях рідний танчик,
а сім волів місяцевих
в єго згадках мирно паслись.
І пішов він нога в ногу
понад берегом Ла-Плати,
де кололи водне шкло
німі коні й верби млаві.
Не чув тії пресумної,
претужної тії гайди
і не видів гайдариска,
що уста єму крилаті.
Бідний Рамон де Сісмунді
ішов берегом Ла-Плати,
видів іно там на спадні
мури вечора керваві.

НОКТУРНО ПРО ХЛОПЦЯ-ТОПЕЛЬЦЯ

Ходімо тихонько берегом до броду,
до хлопця-топельця, красного на вроду.

Ходімо по тихій воздушній тропі,
закіль го до моря не ймила топіль.

Душа му зранена цвілила слезами,
кадили до скону смереки і трави.

А з місяця буйна вода ся струмила,
ті кичери голі леліями крила.

А вітер вберає в камелії чорні
уста осмутнілі, навіки безмовні.

Ходіте, ледіні, із гір і з долин,
до хлопця-топельця ходіт на поклін!

Ходіт, темні люде, з верхів і з підгір'я,
закіль го до моря не трутила филя!

Там білі тумани окіл сповили,
там струмені грають, як сиві воли.

Як тужно між майних дерев-самборів
під місяцем ярим співав тамбурин!

Прибігли ледіні, глядіти шкода:
уже го до моря забрала вода!

КОЛИСАНКА ДЛЯ РОСАЛІЇ КАСТРО, НЕБОЖЕЧКИ

Уставай, моя леліє,
бо юж когут зорю піє!
Уставай, моя фраїрко,
руе вітер, гей корівка!

Плуги дзвоня день за днем
Із Сант-Яго в Ветлегем.
З Ветлегема до Сант-Яго
плине човном файний янголь.
Киває ся срібен човен,
галісійським болем повен,
галісійським безголів'єм
та й журботним тихим зілєм.
Зілє криє твоє ложе

й твої коси, чорні рожі,
а вни шлют ся ба й до моря,
там, де хмари гнізда мостя...

Уставай, моя леліє,
бо юж когут зорю піе!
Уставай, моя фраїрко,
руе вітер, гей корівка!

ТАНЧИК МІСЯЦЯ НАД САНТ ЯГО

Ади, фраїр, ади, білий,
весь од студіни заціп!

Нє, то місяць танцує
над подвір'єм мерлецiв.

Почорніло єму тіло
десь від тіний і вовків.

То танцує, мамо, місяць
над подвір'єм мерлецiв.

Хто ранит лоша камінне
та при самій брамі снів?

Ой то ж місяць! То місяць
над подвір'єм мерлецiв!

Хто то в шиби мої сірі
хмарні очі затопив?

Ой то ж місяць! То місяць
над подвір'єм мерлецiв!

Най помру у себе в ліжку,
марячи про злотоцвіт.

То танцує, мамо, місяць
над подвір'єм мерлецiв.

Доню, доню, я од вітру
побіліла-м на лиці!

То ж не вітер — смутен місяць
над подвір'єм мерлецiв.

Хто то риче, хто лелече,
мов великий жальний віл?

Ой то місяць, мамо, місяць
над подвір'єм мерлецiв.

Ой то ж місяць, мамо, місяць
в дерезовому вінці,

все танцує, все танцує
над подвір'єм мерлецiв!